

Acollir i tenir cura de la vida, do de Déu

Jornada per la Vida

Missatge dels bisbes

25 de març de 2022

«ACOLLIR I TENIR CURA DE LA VIDA, DO DE DÉU»

25 de març de 2022

En la solemnitat de l'Anunciació del Senyor tota l'Església és convocada a celebrar el misteri més excels de la nostra fe, l'encarnació del Fill de Déu i, unit a aquest misteri, a celebrar una Jornada per la Vida.

Entrar en aquest misteri del Verb encarnat ens porta a prendre consciència del gran amor del Pare que «tant estimà al món que lliurà al seu Unigènit» (Jn 3, 16) per a salvar-nos. Si Déu envià el seu Fill és perquè estima l'home, estima la vida dels homes, als que ha destinat a ser-ne els seus fills i assolir la santedat (cf. Ef 1, 4-5). En efecte, Déu és la font del ser i de la vida, que per amor creà a l'ésser humà a la seva imatge i semblança (cf. Gen 1, 27) i que ara, venint al món, vol il·luminar l'home, comunicar-li la nova vida de la gràcia (cf. Jn 1, 4. 9). Tanmateix, no va voler Déu restaurar la vida de l'home - ferida pel pecat - sense comptar amb la col·laboració humana. Així, en aquesta solemnitat de l'Anunciació celebrem que el «sí» de la Verge Maria s'ha convertit en la porta que ens ha obert tots els tresors de la redempció.

En aquest sentit acollir la vida humana és el començament de la salvació, perquè suposa acollir el primer do de Déu, fonament de tots els dons de la salvació; d'aquí la tenacitat de l'Església en defensar el do de la vida humana des de la concepció fins a la mort natural, atès que cada vida és un do de Déu i està cridada a assolir la plenitud de l'amor. Acollir i tenir cura de cada vida, especialment en els moments en els que la persona és més vulnerable, es converteix així en signe d'obertura a tots els dons

de Déu i testimoni d'humanitat; el que implica també custodiar la dignitat de la vida humana, lluitant per erradicar situacions en les que aquesta és posada en risc: esclavitud, tracta, presons inhumanes, guerres, delinqüència, maltractaments.

Avui més que mai, en la nostra societat, els cristians hem de ser testimonis de l'Evangelí de la vida, defensant el dret fonamental a la vida amb el propi exemple, promovent lleis justes que salvaguarden la vida i buscant educar les generacions més joves com a persones íntegres que construeixen una societat verdaderament humana, a la llum de Déu que estima l'home i per amor el creà.

1. El cristià, sentinella de l'Evangelí de la vida

Ens trobem en una societat en la que no només es permet jurídicament l'eliminació de la vida considerada menys digna segons criteris econòmics o utilitaris, sinó que es promou la seva eliminació amb raons en les que s'al·lega «humanitat», raons que moltes vegades són acceptades des de l'emotivisme. El cert és que acabar amb una vida humana és el més contrari a la verdadera humanitat.

En aquesta situació, una autèntica societat progressista i humana està cridada a acollir i a tenir cura de la vida, tota vida humana, especialment la que es troba en una situació de major vulnerabilitat, com és el cas dels concebuts no nascuts o dels més malalts o ancians. Per això, tot cristià ha de redescobrir la invitació que Déu ens fa a protegir la vida, defensant i promovent lleis justes que custodien la vida humana. El cristià és d'aquesta manera «sentinella» de l'Evangelí de la vida, perquè és testimoni de la bellesa de la vida, do de Déu, i perquè vigila per salvaguardar-la de qualsevol atemptat o manipulació.

El papa Francesc recentment ens alertava de l'hivern

demogràfic, que és un altre aspecte que té molt a veure amb l'acollida de la vida, i invitava els esposos a ser generosos en aquest sentit dient-los que «qui viu en el món i es casa ha de pensar a tenir fills, a donar la vida, perquè seran ells els que els tancaran els ulls, els que pensaran en el seu futur. I, si no podeu tenir fills, penseu en l'adopció. És un risc, sí: tenir un fill sempre és un risc, tan si és natural com si és per adopció. Però és més arriscat no tenir-los» (papa Francesc, *Audiència general*, 5 de gener de 2022).

Per altra banda, ser sentinella de l'Evangelí de la vida implica també prendre consciència de la necessitat de formar-nos i de formar a les generacions més joves per conèixer i comprendre la veritat de l'home, creat per Déu, cridat a estimar i ser estimat en plenitud. D'aquí la importància d'una correcta formació de l'afectivitat i la sexualitat, com a elements constitutius de l'ésser humà que defineixen la seva identitat (cf. CCE, nn. 2331-2336).

En aquest sentit diu el papa Francesc en el número 280 d'*Amoris laetitia*: «És difícil pensar l'educació sexual en una època en què la sexualitat tendeix a banalitzar-se i a empobrir-se. Només podria entendre's en el marc d'una educació per a l'amor, per a la donació mútua». Aquesta educació ha d'ajudar a que els nostres joves compreguin com l'home i la dona, en el marc de la unió matrimonial estable i plena, estan cridats a col·laborar amb Déu en la transmissió de la vida humana, en la seva acollida, cura i educació.

2. Maria, model d'acollida i cura del do de Déu

Tot cristià està cridat a viure l'Evangelí de la vida i a ser així testimoni de l'amor i constructor d'una societat més humana; no obstant, moltes vegades experimentem el dubte i la pròpia debilitat. Necessitem llavors de «sentinelles» que ens ajudin a viure la nostra vocació a la vida eterna.

En la solemnitat de l'Anunciació tornem la mirada del cor a

la Verge Maria, aquella que va saber acollir i tenir cura del que és la vida i la llum del món que ve per portar a plenitud els desitjos més profunds de l'ésser humà. En ella contemplem una acollida incondicional de la vida. Ella engendrà el Verb etern de Déu per obra de l'Esperit Sant, «l'esperà amb inefable amor de Mare» (cf. Prefaci II d'Advent) i el donà a llum en una situació gens fàcil, «el recolzà en un pessebre perquè no hi havia lloc per a ells a la posada» (Le 2, 7), com ens refereix l'evangeli. Ella, juntament amb sant Josep, alimentà la vida de Jesús en la seva infantesa i la va defensar davant el perill de la persecució experimentant també l'exili. A la casa de Natzaret Jesús va créixer i va aprendre (cf. Le 2, 40; 2, 52). També ens mostra l'Evangeli com Maria va haver de sofrir l'angoixa davant el Fill que es quedà al temple (cf. Le 2, 41ss) o també com va sofrir al costat del Fill en la creu, acollint la suprema donació del qui s'entregà per nosaltres fins la mort per donar-nos vida eterna. Es convertí així en dona que acompanya la vida del que pateix en l'esperança de la victòria de la resurrecció i model de tot el que té cura dels germans malalts o en precarietat.

Per això, anem espiritualment en aquesta jornada a Natzaret, on va tenir lloc l'Anunciació, on el Fill de Déu es feu carn i on Jesús cresqué com a home. Allí, també podem nosaltres tornar a néixer i créixer i experimentar la sanació de les nostres ànimes. Allí estem invitats a aprendre de la Sagrada Família a ser sentinelles de l'Evangeli de la vida, defensors i testimonis d'aquesta Bona Notícia per al món i constructors d'una societat verdaderament humana, la «civilització de l'amor, el regne de Crist en el món».

+ Mons. Sr. José Mazuelos Pérez, bisbe de Canàries President
de la Subcomissió Episcopal per la Família i la Defensa de
la Vida

+ Mons. Sr. Juan Antonio Reig Pla,

bisbe d'Alcalà d'Henares

+Mons. Sr. Ángel Pérez Pueyo,
bisbe de Barbastre-Monzón

+Mons. Sr. Santos Montoya Torres,
bisbe de Calahorra i La Calzada-Logronyo

+Mons. Sr. Francisco Gil Hellín,
arquebisbe emèrit de Burgos

